

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: sędzia Donata Nowocień - Pluta

Protokolant: Anna Ogrodnik

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2021 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko B. G.

o zapłatę kwoty 155.564,28 zł

I. zasądza od pozwanej B. G. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) SA w W. kwotę 155.564,28 zł (sto pięćdziesiąt pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt cztery złote dwadzieścia osiem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 116.317,54 zł od dnia 19 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 13.196 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **IC 92/20**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. w W. domagała się zasądzenia od pozwanej B. G. kwoty 155.564,28 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 116.317,54 zł od dnia 19 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów sądowych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 31 sierpnia 2015 r. pozwana zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę o kredyt restrukturyzacyjny nr 000 (...). Strona powodowa nabyła powyższą wierzytelność w ramach zorganizowanej części (...) Bank (...) S.A. Pozwana naruszyła warunki umowy kredytowej, gdyż nie spłacała zaciągniętego zobowiązania. Powyższe spowodowało, że zadłużenie zostało postawione w stan wymagalności, które na dzień 18 grudnia 2019 r. wynosiło 155.564,28 zł.

Sąd Okręgowy w (...) w dniu 11 maja 2020 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zarejestrowanym pod sygnaturą akt I Nc 92/20, uwzględniający w całości żądanie strony powodowej.

Pozwana B. G. w dniu 16 czerwca 2020 r. wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, żądając oddalenia powództwa w całości. W uzasadnieniu podniosła zarzut niewykazania przez stronę powodową roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 sierpnia 2015 r. pozwana zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę o kredyt restrukturyzacyjny nr (...). Powyższy kredyt był przeznaczony na spłatę całości zadłużenia względem (...) Bank (...) S.A. z tytułu innej zawartej z tym bankiem umowy kredytowej. Kwota kredytu wynosiła 124.201,60 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty wynosiła 180.600,37 zł.

Dowód:

- umowa o kredyt, k. 10-11
- regulamin kredytu restrukturyzacyjnego w (...) Bank (...) S.A., k. 12
- tabela opłat i prowizji kredytu, k. 22
- harmonogram spłat, k. 23

Pismem z dnia 14 października 2016 r. (...) Bank (...) S.A. wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia w wysokości 4.470,29 zł przed wypowiedzeniem umowy kredytu. Jednocześnie poinformował pozwaną o możliwości złożenia – w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania tego pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia oraz o tym, że w przypadku nieskorzystania z przysługujących jej uprawnień umowa zostanie wypowiedziana z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia tego pisma. Pozwana odebrała powyższą korespondencję w dniu 7 listopada 2016 r.

Dowód:

- ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 14 października 2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 13-14

W dniu 22 listopada 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z powodu niedotrzymania przez pozwaną warunków umowy i nieuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty wypowiedział umowę o kredyt. Kwota zadłużenia na dzień sporządzania wypowiedzenia umowy wynosiła 6.004,12 zł.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy z dnia 22 listopada 2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 15-16

Z dniem 14 listopada 2018 r. strona powodowa (...) Bank S.A. w W. na podstawie zawartej umowy przeniesienia wydzielonej części (...) Bank (...) S.A. nabyła wierzytelność pochodzącą z umowy zawartej pomiędzy pozwaną, a (...) Bank (...) S.A.

Dowód:

- akt notarialny Repertorium (...), k. 24-25
- zestawienie spłat rat kapitałowo-odsetkowych, k.19-20

Pismem z dnia 21 listopada 2018 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 143.107,02 zł tytułem zadłużenia. Na powyższe składało się: 116.317,54 zł – przeterminowany kapitał, 4.710,02 zł – odsetki przeterminowane, 2.2079,46 zł – odsetki karne.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 21 listopada 2018 r., k. 17

Pismem z dnia 4 października 2019 r. strona powodowa poinformowała pozwaną, że zadłużenie wobec banku według stanu na dzień 4 października 2019 r. wynosi 153.174,78 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 4 października 2019 r., k. 18

Sąd na rozprawie w dniu 19 maja 2021 r. oddalił wnioski dowodowe dotyczące dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu bankowości i rachunkowości, ponieważ przeprowadzenie tego dowodu wiązało się z koniecznością poniesienia kosztów, a pozwana nie uiściła zaliczki na ten cel, pomimo wezwania, a także dowód z przesłuchania stron, gdyż pozwana nie wskazała, jakie okoliczności miałyby zostać wykazane, ponadto przeprowadzenie powyższych dowodów zmierzałoby jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Strona powodowa wykazała swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 2357 – jednolity tekst z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z powyższego wynika, że kredyt jest przedmiotem świadczenia kredytodawcy w łączącym go z kredytobiorcą stosunku zobowiązaniowym. Przedmiotem tego świadczenia jest kredyt w znaczeniu ekonomicznym rozumiany, jako określony potencjał finansowy banku udostępniony innej osobie, zgodnie z umówionymi zasadami. Do najważniejszych cech kredytu bankowego należą więc celowość, gdyż kredyt udzielany jest na dokładnie określony cel, odpłatność, ponieważ kredytobiorca jest zobowiązany do zapłacenia odsetek, prowizji od udzielonego kredytu, oraz fakt, iż kredytodawcą może być jedynie bank lub inny podmiot uprawniony do tego na podstawie odrębnych ustaw. Kredyt można zdefiniować więc jako stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, którego treścią jest dostarczenie przez bank określonej kwoty środków pieniężnych dla kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem banku w postaci odsetek i prowizji. Głównym świadczeniem kredytobiorcy w ramach umowy kredytowej jest zwrot kredytu, czyli pobranych z banku środków pieniężnych. Obok jednak korzystania z kredytu i obowiązku zwrotu składającej się na niego kwoty, przepis art. 69 ust. 1 Prawa bankowego nakłada na kredytobiorcę obowiązek zapłaty odsetek kapitałowych. Odsetki te są świadczeniem ubocznym względem spełnienia obowiązku zwrotu udzielonego kredytu. Zastrzeżenie obowiązku zapłaty odsetek jest więc elementem przedmiotowo koniecznym dla skutecznego zawarcia umowy kredytu. Oznacza to, że wynagrodzenie tego rodzaju bank kredytujący musi pobrać zawsze dla zachowania ważności danej umowy jako umowy kredytu. Nie można więc ubiegać się o udzielenie kredytu, który pozbawiony byłby odsetek.

Umowa dołączona do akt sprawy odpowiada wszystkim przedmiotowo istotnym warunkom umowy kredytu. Natomiast dowody w postaci wezwań do zapłaty wraz z dowodem ich odbioru przez pozwaną, wyliczenia odsetek, wypowiedzenia umowy przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwalał na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do istnienia i wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności.

Powodowy bank powoływał się na brak spłaty wynikającego z umowy zadłużenia wraz z odsetkami, zaś pozwana twierdzenia te kwestionowała podnosząc zarzut niewykazania roszczenia co do zasady, jak i wysokości oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że dniu 31 sierpnia 2015 r. pozwana zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę o kredyt restrukturyzacyjny nr (...). Kwota kredytu wynosiła 124.201,60 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty wynosiła 180.600,37 zł. Ze względu na brak wywiązywania się przez pozwaną z warunków umowy, została ona

wezwana do uregulowania zaległości. Wobec braku odpowiedzi pozwanej, (...) Bank (...) S.A. poczynił dalsze kroki, co w konsekwencji doprowadziło do wypowiedzenia umowy łączącej strony.

Bezsprzecznym jest także fakt, że z dniem 14 listopada 2018 r. strona powodowa (...) Bank S.A. w W. na podstawie zawartej umowy przeniesienia wydzielonej części (...) Bank (...) S.A. nabyła wierzytelność pochodzącą z umowy zawartej pomiędzy pozwaną, a (...) Bank (...) S.A.

W ocenie Sądu zarzut pozwanej dotyczący niewykazania przez powodowy bank roszczenia co do zasady, jak i wysokości jest całościowo bezzasadny i nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie. Strona powodowa wykazała, że kilkakrotnie wysyłała pisma do pozwanej z aktualizacją jej zadłużenia oraz wyszczególnieniem poszczególnych składników zadłużenia, które zresztą były przez nią odbierane. Strona powodowa przedstawiła także dokumenty potwierdzające uruchomienie kredytu oraz wysokości wypłaconej kwoty. Przedłożyła także dowody z powołanych wyżej w uzasadnieniu wyroku dokumentów, na okoliczność prawdziwości twierdzeń uzasadniających roszczenie pozwu, natomiast pozwana żadnych kontrdowodów nie przedstawiła, poprzestając jedynie na gołosłownym i ogólnikowym zaprzeczeniu zasadności dochodzenia roszczenia. Ograniczyła swoje stanowisko procesowe wyłącznie do negocjowania żądania pozwu, nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, choć to na niej spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu. Co istotne, nie przedstawiła żadnej innej wersji zdarzeń, ograniczając się w toku całego procesu w zasadzie jedynie do wskazywania, że strona powodowa nie udowodniła żądania. Taka postawa procesowa strony pozostaje jednak w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c.

Zdaniem Sądu z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów wynika wysokość zaległości, wysokość dochodzonych odsetek, jeżeli w ocenie strony przeciwnej powinny być one inaczej wyliczone, powinna to wykazać i potwierdzić odpowiednimi dowodami.

Pozwana nie wykazała, że faktycznie spłaciła zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, tj. że jest niezgodne z kwotami, które pozwana zapłaciła. Nie podjęła w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej poza twierdzeniami, negującymi obowiązek spłaty zadłużenia, co wobec treści przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwanego skutku.

Natomiast zarzut pozwanej dotyczący przedawnienia roszczenia jest nieuzasadniony, gdyż zgodnie z art. 120 § 1 kodeksu cywilnego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. W niniejszej pozwana pismo zawierające wypowiedzenie umowy kredytowej pozwana odebrała w dniu 1 grudnia 2016 r., natomiast roszczenie stało się wymagalne w dniu 2 stycznia 2017 r. Ponadto pozew inicjujący niniejsze postępowanie sądowe został złożony 18 grudnia 2019 r., zatem przed upływem 3 letniego terminu przedawnienia. Natomiast art. 123 § 1 pkt. 1 stanowi, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Powyższe okoliczności przekonują, że wobec bezspornego faktu zawarcia przez pozwaną umowy kredytowej z (...) Bank (...) S.A, to pozwaną negującą wierzytelność Banku obciążał obowiązek wykazania, że dokonała spłaty kredytu. Bezspornie takiego dowodu pozwana nie przedstawiła, zaś całokształt dowodów zaoferowanych przez stronę powodową, dawał podstawy dla udzielenia ochrony prawnej stronie powodowej.

Tym się kierując orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzając odsetki umowne za opóźnienie zgodnie z żądaniem, niewątpliwie pozwana od dnia wniesienia pozwu powinna liczyć się z obowiązkiem zapłaty (art. 481§1 kc).

W punkcie drugim sentencji, Sąd stosownie do wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 13.196 zł. Strona powodowa poniosła koszty zastępstwa

procesowego w kwocie 5 400 zł ustalone w oparciu o §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 – jednolity tekst), strona powodowa uiściła również opłatę od pozwu w wysokości 7.779 zł oraz opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.